

Istentisztelet – 2020. 04. 05. Virágvasárnap**Lukács 19 : 28 – 44.**

Májusra tervezett autóbuszos gyülekezeti kirándulásunkat sajnos - a korona vírus miatt el kell halasztanunk. Ebben az időszakban különösképpen is örömteli visszaemlékezni a korábbiakra, amikor még így vagy más formában együtt lehetünk. Júniusban lesz két éve, hogy Szarvasra kirándultunk. Megnéztük többek között az azóta már tovább bővült mini Magyarország makettparkot. A környékén sétálgatva rábukkantunk egy bibliai témájú szabadtéri szobor kiállításra is. A meghökkentő, elgondolkasztó alkotások sorában ott feküdt egy hatalmas kő is, amelyik különlegessége az volt, hogy megszólalt. A belsejéből szóló hang megállította az embert. Ez az Ige tartozott hozzá: *„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”*

Bibliaolvasó Kalauzunk alapján olvasva reggelente Isten beszédét, az elmúlt napokban engem megszólítottak a kövek. Pontosabban: a kövekről szóló igék. Hiszem, nemcsak velem, hanem mindnyájunkkal akar Isten általuk beszélni.

1. Első „köves” Ige: ...a kövek fognak kiáltani.”

Jézust jeruzsálemi bevonulása során a tanítványok egész sokasága kísérte, akik hangosan magasztalták Istent csodáiért.

„Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban! A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: Mester, utasítsd rendre a tanítványaidat! De ő így válaszolt: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”

Amit Jézus mondott a felolvasott igében, hogy tudniillik, ha az ő tanítványai elhallgatnak, akkor a kövek fognak beszélni helyettük, tulajdonképpen utalás egy régi ószövetségi országgyűlésre. Józsué könyve 24. részében olvashatunk róla. Sikemi országgyűlésként szoktuk emlegetni, mert Sikem nevű városba hívta össze a népet Józsué, Isten népe akkori vezetője. A néphez intézett beszéde után fogott egy nagy követ, és odaállította az alá a cserfa alá, amely az Úr szentélyénél volt. *„Majd ezt mondta Józsué az egész népnek: Ez a kő lesz majd a tanú ellenünk, mert ez hallotta az Úrnak minden mondását, amikor beszélt velünk. Ez lesz majd a tanú ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket!”*

De mit hallott ez a kő? Azt, ahogyan Józsué elsorolta, hogy Isten mit tett értük és velük, attól kezdve, hogy ősatyjukat, Ábrahámot megszólította. Hogyan vezette őket, gondoskodott róluk, oltalmazta őket, hogyan élhették át szabadítását ...

Majd felhívta őket arra, hogy távolítsák el az idegen isteneket, tisztítsák meg magukat a bűneiktől, forduljanak az élő Istenhez, maradjanak meg Belé vetett hitükben, őt szolgálják. *„És most tegyetek erre fogadást!”* – mondja Józsué, és amikor megtették, akkor mondta: *„Ez a kő lesz majd a tanú ellenünk, mert ez hallotta az Úrnak minden mondását, amikor beszélt velünk. Ez lesz majd a tanú ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket!”*

A halló kövek – úgy tűnik - megszólaló kövekké is változhatnak. Józsué célja azonban nem a fenyegetőzés. Azért mondja mind ezt, mert tudta, hogy népe sorsa attól függ, hogy megértik-e megmaradásuk egyetlen lehetőségét, ami az őket megszabadító Isten tisztelete és szolgálata.

Jézus pedig jeruzsálemi bevonulásakor egyenesen kiáltó kövekről szól. *„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”* Ha a tanítványok nem hirdetik: *„Áldott a király, aki az Úr nevében jön!”*, akkor a kövek fogják hirdetni.

Jézus nem leinti a kiáltozó tanítványokat, pedig tudja, hogy félre értik Őt. Amit mondanak, igaz, csak hogy ők más értenek rajta. Éltetik Őt, mint királyt, uralkodása alatt azonban földi királyságot értenek. Bevonul Jeruzsálembe - végre már! - gondolhatják követői: *eljött a pillanat, és megvalósul az álom, király lesz Jézus.* Korábban is már akarták őt királlyá tenni, de akkor elrejtőzött, most azonban *eljött az óra!*

Sokan várták az ő korában a római iga alól felszabadító Messiást. Nacionalista, politikai törekvések, gondolatok kapcsolódtak össze a felszabadító király alakjával. Jézus azonban kitért az ilyen váradalmak elől. Megtiltotta sok esetben, hogy elmondják másoknak, hogy ő a Messiás - nehogy félreértsék küldetését. Most is oszlatja a félreértést. Bevonulhatna gyalog is a városba, nem lenne semmi szokatlan abban, hiszen eddig is gyalog járt, de hogy egy számár hátán tegye ezt meg, ez furcsa. Jézus kihangsúlyozza, hogy nem lovon jön, mint a győztes királyok, hadvezérek, hanem úgy, mint aki békességet, az Istennel való megbékülés lehetőségét hozza.

Most elfogadja az ünneplésüket. Sőt, az Őt számonkérőknek azt válaszolja, ha a tanítványok elhallgatnak, akkor a kövek fognak kiáltani.

Miért olyan fontos, hogy mindenképpen hangozzon ez: Jézus az a király, aki az Úr nevében jön? Azért, mert a nép megmaradása ettől függ. Attól, hogy felismerik-e Jézusban a királyt. A királyok Királyát. A bűnökből Megváltót. *„Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat!”* – szakad ki Jézusból a fájdalmas kiáltás. Másik fordítás szerint: *felismerted volna meglátogatásod idejét...* Mit jelent ez a furcsa kifejezés: a te meglátogatásodnak idejét?

Isten meglátogatása azt jelenti, amikor kegyelmesen közel hajol ahhoz, aki Hozzá hűtlen lett és ellene fellázadt. Amikor Isten, a sértett fél, nyújt békejobbot annak, aki Őt megsértette, az ellene lázadó embernek. A Szentírásból tudjuk, hogy az Isten felénk kinyújtott békejobbjá Jézus Krisztus volt. Őbenne békéltette meg magával a világot, és Őreá hivatkozva kérlel az Ige bennünket más helyen, hogy akkor most már ti is béküljete meg az Istennel. Nem kell félnetek Tőle, és nem kell ellenkeznetek Vele. Az egyetlen, Aki nektek jót akar itt és az örökkévalóságban: az Isten. És Ő *eljött és Jézusban meglátogatott minket.* Népe között élt évekig. A szemük láttára mutatta meg isteni hatalmát azokban a jelekben és csodákban, amiket tett. A fülük hallatára hirdette az Isten királyi uralmáról, országáról szóló örömhírt. Isten Jézusban hajolt a legközelebb hozzánk, zsidókhoz is, de mindannyiunkhoz. Nem kell így élni tovább: félelmeiktől szorongattatva, bizonytalanságban, egymás torkát szorongatva, lelki-szellemi ínségben. Isten mérhetetlen gazdagságot kínál. Ki lehet nyújtani a kezünket, ezt jelenti hinni. El lehet fogadni mindazt, amit Ő ingyen, ajándékként kínál.

Testvérek! Vannak pillanatok, amikor Isten elkészít egy lehetőséget, hogy felismerjük, mi lenne a dolgunk, mi szolgálja üdvünket, életünk megújulását. Hogy végre átértékeljük az életünket...

Hiszem, Isten e mostani nehéz helyzetünkben is így keres minket.

Lehet, hogy életünk járvány előtti szakaszával kapcsolatban el kell jutnunk arra a felismerésre, amit az énekszerző úgy fogalmazott meg, mint az a „Krisztus az énekem” 637. énekében áll.

Lehet, hogy most, amikor halljuk, először csak hallgatjuk, majd belőlünk is feltör és mi is vallunk Istennek.

1. Ó, hova visz az út:
Nagy rohanásban élek,
Már nem is látlak téged,
Ó, hova visz az út?

2. Mert körülvesz a bűn,
A kezeimben vétek,
Már magamtól is félek,
Mert körülvesz a bűn.

3. Jaj, láss meg, égi szent!
És halld meg sikoltásom,
Hogy arcodat meglássam,
Jaj, láss meg, égi szent!

4. Szót hallok, tiszta szót:
"A földre jöttem érted,
És megtisztítlak téged."
Szót hallok, tiszta szót.

5. Ím, így szeret az Úr,
Hát zendülj szívem, ajkam,
Hisz megkönyörült rajtam,
Ím, így szeret az Úr.

2. Második „köves” Ige: „*kő kövön nem marad*”.

Hallottuk, Jézusból felszakad a kiáltás: „*Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat!*” Azt sem hallgathatja azonban el, hogy mi lesz a következménye annak, ha nem lépnek rá erre az útra. „*...ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, és kő kövön nem marad benned...*”

Jézus látta a nép múltját. Mondja is: Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akiket Isten hozzád küldött, hányszor akartam egybe gyűjteni a te fiaidat, mint a kotlós a csibéit, de te nem akartad. Látja az elrontott múltat. És látja a jelent, hogy a hit gyakorlása eltorzult, a felebaráti szeretet érdekszeretetté vált, a templom mészárszékké változott, ahol áldozati állatok ezrei végzik, folyik a vér, de békességet mégsem talál a nép sem Istennel, sem egymással, sem más népekkel.

Hogyan beszél mind erről Jézus? Sírva. Jézus azonban nem saját halálát siratja meg. Siratja keményszívű népét, aki bár meg van győződve, hogy Istent tisztelt, Nélküle éli a jelent és amely az ő elutasításával tervezi a jövőt. Csakhogy az Isten nélküli jövő a pusztulásba viszi, s Jézus ezt előre látja.

Jézus nem önmaga miatt sír, hanem az elvesző emberek felett. Mert szereti népét, szereti az őt elvető bűnös várost. Egészen magáénak érzi Jeruzsálemet, az ott lakókat, egész Izraelt. Mennyei Atyjától jött, de nem maradt kívülálló. Népe, testvérei, vérei azok, akik a pusztulást választják. Elmondja, mert el kell mondani a fenyegető üzenetet: *„Jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ...”* - de míg mondja, könnyek csorognak végig az arcán. Nem elégtételt, hanem szenvedést jelent neki az, hogy az őt elvető város a pusztulását választja.

Hol van Isten? Mit csinál ilyenkor? Többek kérdése ez szenvedések között, csapások alatt roskadozva. Mit csinál? Lehet, felettünk is sír? Sír, amikor az ember számára az Isten látogatása egyenlő valamilyen csapással, és nem is akarja igazán megismerni Őt, velünk kapcsolatos gondolatait. Amikor látja-látnia kell, hogy az ember nem az Ő látogatásától reméli élete célba jutását, rendeződését. Nem Tőle kérdez az élete értelme felől. Nem az Ő tervét szeretné megismerni, hanem a saját feje után megy. Akkor is, amikor már többször betörte a fejét. Nem törődik az Istentől kapható mennyei kincsekkel, csak a földi javak után lohol. Nem akarja elhinni, hogy több az élet, mint enni és innivaló, divatos ruhák, az eszközökből mindig a legújabb márka, és ehhez hasonlók. Nem akar Istentől hallani, még akkor sem, amikor már „kő követ nem marad”. Az életében, a családjában, a munkájában...

Mi, Isten mai népe ebben a mostani helyzetben különösen elgondolkozhatunk azon, nem telítődöttünk-e sok minden mással oly annyira, hogy már nem is éhezünk igazán Isten Igéjéért, nem szomjazzuk az élő vizet. Vajon, a hallott és olvasott Igéket, Isten szavát mennyire hagytuk hatni ránk, a mindennapjainkat befolyásolni. Amikor még jöhettünk a templomba, az istentisztelet után kilépve, abba hagytuk-e Isten elől rejtegetett kis ügyeinket, tisztátalan dolgainkat?

Ha Jézus felettünk is sír, akkor bizony ezért teszi, mert látja keménységünket, látja görcsös ragaszkodásunkat az életünk feletti hatalomhoz.

Keressük, kutatjuk, követeljük a békességet, de a békesség Isten ajándéka, szabad kezekre van szükség az elfogadásához.

Sőt, Jézus arra tanít minket, hogy minden gonoszságnak, minden pusztulásnak belül van a gyökere! A szívben, ott, ahol nem ismerjük fel az igazi Szabadítót, ott, ahonnan kizárjuk az áldott Orvost, aki meggyógyíthatná!

Tiszta szív, szabad kéz. Hogyan lehetséges ez?

Tekintsünk újra Jézusra! Jézus sírása nemcsak a bajt, a pusztulás okát, hanem a gyógyulás útját is megmutatja nekünk. Jézus könnyeiben megláthatjuk Isten kegyelmének útját. Tudjuk jól, hova vezetett Jézus számára a jeruzsálemi bevonulás. A golgotai keresztre. Jézus nem úgy érkezik Jeruzsálembe, mint egy zarándok, aki az ünnepet követően majd hazatér övéihez. Ő azért jött ide, hogy odaadja önmagát minden emberért. Azért megy a keresztre, hogy megbékéltessen a mennyei Atyával, hogy megváltson minket. És hogy így a biztos pusztulás

felé menetelő embert megszabadítsa a pusztulástól és átvigye az életbe.
Meváltani annyi, mint kivásárolni a rabszolgaságból. Azt jelenti: szabad lehetsz. Nem erősebb Nála a félelem, ami árnyékot vet nappalaidra és éjszakáidra. Nem erősebb Őnála az emberi gyengeség, a sok régi megszokás, ami lehúz és elkésérít. Nem erősebb Megváltó Jézusodnál az a szenvedély, ami fogva tart.

Ő szabadító, mégpedig erős szabadító, és ez az ő szabadítása, az Ő békessége most még mindenkinek hozzáférhető, csak élni kell vele. Valahogy úgy, mint ahogyan a következő Túrmezei versben áll:

Túrmezei Erzsébet:

Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.
Most megnyugoszem,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.
S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,
új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.